

Arrest

nr. 267 615 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 28 december 2018 diende verzoekers moeder een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd dit verzoek ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ingediend. Op 23 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure werd behandeld en als kennelijk ongegrond werd beschouwd. Het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hiertegen ingediende beroep werd op 30 januari 2020 verworpen bij arrest met nummer X.

1.2. Op 18 februari 2020 diende verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Het dossier van verzoeker werd op 19 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 29 oktober 2020 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

1.3. Op 19 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd op 20 november 2020 aangetekend verzonden en betreft de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Albanees staatsburger, geboren op 14 februari 2008 in Shkoder. Je woonde steeds samen met je moeder, M. G. (O.V. ...), eerst in Barballusht en later in Postribe, in het huis van je oom aan moederskant. Je bent samen met je moeder en je neef E. B. (O.V. ...) naar België gekomen.

Op 28 december 2018 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Je moeder haalde in het kader van dit verzoek aan dat jouw vader op 19 juni 2011 jullie buurman, N. Ç., had vermoord. Je vader werd gearresteerd en opgesloten in de gevangenis. Na de moord verhuisde je met je moeder naar Kullaj (nabij Postribe). Sinds de moord verkeerde jouw familie in bloedwraak met de familie Ç., meer bepaald de echtgenote van het slachtoffer, R.. Jij, jouw moeder en de ouders en broers van jouw vader leefden (en leven) in isolatie. In juli 2018 werd je vader vrijgelaten uit de gevangenis. Daarna verliet hij naar alle waarschijnlijkheid Albanië. Je moeder vroeg de echtscheiding aan en kreeg de wettelijke voogdij over jou. Dit verzoek werd op 27 augustus 2019 kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal. De geloofwaardigheid van de door je moeder aangehaalde bloedwraak was immers ernstig in het gedrang. Voorts werd erop gewezen dat je moeder geenszins aannemelijk had gemaakt dat zij voor haar problemen met de familie Ç. geen of onvoldoende beroep kon doen op hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Het beroep dat je moeder tegen deze beslissing indiende werd op 30 januari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad nam hierin integraal de argumenten opgeworpen door het Commissariaat-generaal over.

Op 18 februari 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaarde dat je in Albanië in een bloedwraak verwickeld bent. Toen je twee of drie jaar oud was, kreeg je vader ruzie met een buurman. Hij vermoordde de buurman en werd vervolgens in de gevangenis opgesloten. Sindsdien vrees je de echtgenote van het slachtoffer en haar drie kinderen. Zij bedreigden jou en jouw moeder met de dood en zeiden dat je niet het recht had om naar school te gaan. In geval van terugkeer naar Albanië vrees je vermoord te worden.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je volgende documenten neer: een verklaring van G. M., voorzitter van de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië d.d. 13 september 2019, volgens dewelke de levens van jou en jouw familie in gevaar zijn in Albanië; een brief van het Ministerie van Tewerkstelling, Sociale Zaken en Gelijke Kansen d.d. 29 september 2019 waarin verklaard wordt dat dit ministerie samenwerkt met de Nationale Verzoeningscommissie in de strijd tegen bloedwraak; en een brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken gericht aan G. M. d.d. 17 oktober 2018 in verband met een infomoment over de rapportage in het kader van de naleving van de VN-Conventie tegen foltering.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals

met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde bij haar verzoek van 28 december 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat je in geval van terugkeer naar Albanië het slachtoffer zou worden van een bloedwraak met de familie Ç. (CGVS, p. 2, 6). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt.

Voor wat betreft de verklaring van G. M., voorzitter van de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië d.d. 13 september 2019, moet vooreerst worden opgemerkt dat je moeder dit document niet neerlegde in het kader van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien maakte je moeder geen enkele melding van G. M. of van zijn verzoeningscommissie tijdens haar opeenvolgende verklaringen in het kader van haar verzoek. Verder blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Aan dit document kan er dan ook geen waarde gehecht worden. De overige documenten hebben geen betrekking op jou en zijn dan ook niet relevant bij de beoordeling van jouw verzoek.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een stuk 2 toe dat hij benoemt als "UK Home Office: Country and Information Note: Albania: Blood Feuds".

2.2. Voorafgaande opmerkingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker diende op 18 februari 2020 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

Betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekers moeder werd bij arrest met nummer 231 951 op 30 januari 2020 door de Raad geoordeeld als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal in de eerste plaats op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent de door haar aangehaalde bloedwraak vanwege de familie C. zwaar op de helling zetten. Zelfs indien, zo vervolgt de bestreden beslissing, er geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met de familie C. geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde vaststellingen te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt of ontkracht.

3.4. Waar verzoekster thans de vrees voor haar zoon benadrukt, waar ze in het verzoekschrift o.a. opwerpt dat “Ik leef al jaren in angst dat mijn zoon iets zal overkomen” en dat “De angst om mijn zoon te

verliezen is zo groot”, wijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond en pertinent het volgende wordt opgemerkt:

“Volgens uw verklaringen vreest te worden gedood in de bloedwraak die ontstond na de moord door uw echtgenoot of N.(...) C.(...) (CGVS, p. 16). Er dient echter te worden vastgesteld dat enkele inconsistente elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. Zo dient te worden gewezen op uw gedrag aangaande de isolatie van uw zoon A.(...). U verklaarde dat u in Kullaj verbleef, onder meer omdat uw zoon in Barballusht niet naar school kon gaan. U kreeg immers voor hem, ondanks zijn jonge leeftijd, nooit een besa (een tijdelijke vrijstelling van de bloedwraak). In Kullaj kon hij stiekem naar school gaan, onder begeleiding van zijn neef E.(...). Gevraagd wat u dan bedoelde met stiekem naar school gaan, herhaalde u louter dat zijn neef hem begeleidde. Gewezen op het feit dat E.(...) niet kon autorijden en uw zoon dus niet verstoep kon vervoeren, en uw zoon niet onzichtbaar werd als zijn neef langs hem liep, stelde u dat u niet aan het liegen was. E.(...) is echter slechts zes jaar ouder dan uw zoon, wat betekent dat hij twaalf jaar oud was op het moment dat uw zoon zes was en naar school begon te gaan, en 16 op het moment dat jullie Albanië verlieten. Het is weinig aannemelijk dat u een kind de verantwoordelijkheid zou laten nemen over de bescherming van uw zoon, te meer daar u beweerde dat de echtgenote reeds trachtte hem aan te vallen en de tegenpartij op de hoogte was van uw verblijf bij uw ouders in Kullaj. Men kan daarenboven ook vergezeld van een familielid of ander persoon slachtoffer worden van een wraakactie in het kader van een bloedwraak, in het bijzonder wanneer de tegenpartij op zodanig drieste wijze te werk gaat dat ze een zesjarige viseert, zoals u beweerde dat in uw situatie het geval is. (CGVS, p. 3, 8, 9, 13). Dat u uw zoontje al die jaren toch naar school liet gaan, en dat u deze werkwijze bovendien verderzette nadat ook uw neefje werd bedreigd aldus uw verklaringen (CGVS, p. 10), ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vrees.” Verzoekster werpt hier geen ander licht op.

3.5. Verzoekster betwist en bekritiseert voorts op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie C.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Dienaangaande legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of u ooit de politie contacteerde, antwoordde u dat u dit wel honderd keer deed. U ging hier verder op in en zei dat men wel naar uw huis kwam, maar verder geen stappen ondernam en u niet effectief bewaakte. U zei honderd keer klacht te hebben ingediend en verklaarde dat de politie op de hoogte was van de bloedwraak. Gevraagd om bewijs neer te leggen van de klachten die u zou hebben ingediend, beweerde u plots slechts twee keer naar de politie te zijn geweest. Gewezen op de bijzonder grote tegenstrijdigheid in uw verklaringen, veranderde u uw versie opnieuw en zei nooit naar de politie te zijn geweest. U gaf geen enkele verklaring voor uw gewijzigde uitspraken. Dat u de vraag niet goed begrepen had, kan geenszins overtuigen. U veranderde uw verklaringen immers pas toen u om bewijzen werd gevraagd voor hetgeen u vertelde, wat erop wijst dat u wel degelijk de implicatie ervan vatte (CGVS, p. 14-15). Wat er ook van zijn, uw laatste versie van de feiten is dat u nooit klacht neerlegde bij de politie aangaande de bloedwraak (en overigens ook niet tegen uw echtgenoot vanwege huiselijk geweld). Uw verklaring dat de politie zich niet bezighoudt met bloedwraken omdat ze zelf schrik hebben kan niet overtuigen (CGVS, p. 15). Allereerst is het net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak bovendien door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-andresponse-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te

verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

(eigen onderlijning)

3.6. Verzoeksters huidige algemene verwijzing naar de door haar bijgebrachte informatie omtrent de traditie van bloedwraak in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest werd reeds eerder neergelegd.

3.8. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 november 2019, vraagt verzoekende partij een herbeoordeling van haar verklaringen omdat haar situatie zeer problematisch is, zoals ook blijkt uit het medisch rapport. Verzoekende partij stelt dat er in haar zaak verschillende elementen zijn die niet betwist worden, dat in de plaats waar zij vandaan komt bloedwraak courant voorkomt, haar echtgenoot werd veroordeeld voor moord, hij vrij is sinds 2018 en zij jarenlang slachtoffer was van huiselijk geweld. Verzoekende partij licht toe dat het huiselijk geweld ongelooflijke proporties aannam, haar man was verslaafd aan cannabis en zij werd zelfs gemarteld en geslagen. Verzoekende partij wijst erop dat haar situatie zeer extreem was, zij psychologisch kwetsbaar is en gehospitaliseerd werd. Verzoekende partij stelt dat zij eigenlijk niet afdoende werd ondervraagd, zij begreep niet alles en overdreef in een aantal zaken, maar bij manier van spreken. Zij wijst erop dat er een aantal details wel degelijk stroken met de realiteit, namelijk dat er wel nog bloedwraak was in hoofde van haar echtgenoot en haar zoon, maar de neven en nonkels besa hadden gekregen.

Verzoekende partij wijst erop dat bij het onderzoek van de bescherming alle elementen in rekening dienen te worden gebracht. Zo zijn er wel degelijk hiaten in de bescherming door de autoriteiten, is het voor vrouwen moeilijker om bescherming te krijgen, is verzoekende partij terecht gekomen in een kwetsbare positie, en is het nog altijd moeilijk om hulp en bescherming te krijgen bij huiselijk geweld. Tot slot verwijst verzoekende partij naar 's Raads arrest nr. 227 460. Op de vraag waar haar neef is die haar vergezelde, stelt verzoekende partij dat hij aanwezig is, hij ook een negatieve beslissing heeft gekregen maar geen beroep heeft ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten.

4.3.1. Waar verzoekende partij benadrukt dat haar situatie zeer extreem en problematisch is, zij psychologisch kwetsbaar is en gehospitaliseerd werd en zij dienaangaande verwijst naar het door haar eerder neergelegde medisch rapport, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing

waar met betrekking tot de door verzoekende partij neergelegde medische stukken en haar psychische toestand op goede grond en pertinent het volgende wordt vastgesteld:

“Wat betreft uw medische documenten wordt vastgesteld dat het een verslag betreft van uw verblijf in het ziekenhuis van 23 maart tot 1 mei 2019, dus meer dan drie maanden voor de datum van uw persoonlijk onderhoud. Er wordt gesproken over het feit dat u wilde terugkeren naar het opvangcentrum en herenigd wilde worden met uw zoon, hetgeen op het moment van uw persoonlijk onderhoud niet meer relevant was. De diagnose die wordt gesteld is depressie met psychotische karakteristieken, waarbij de aangehaalde elementen opnieuw worden gelieerd aan het feit dat u tijdens uw behandeling gescheiden leefde van uw zoon. Voorts dient opgemerkt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij/zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit dit document kan niet blijken dat u er op het moment van uw persoonlijk onderhoud niet toe in staat zou zijn geweest een correcte weergave te geven van de feiten die u in Albanië zou hebben meegemaakt. Dit document kan dan ook geen afbreuk doen aan de in deze beslissing aangehaalde argumenten.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze betwist, minstens weerlegt niet dat uit voormeld eerder neergelegd medisch verslag niet blijkt en ze brengt voorts geen medische stukken bij waaruit zou (kunnen) blijken dat zij niet in staat is om volwaardige en concrete verklaringen af te leggen omtrent de redenen waarom zij haar land van herkomst Albanië heeft verlaten en een vrees koestert bij terugkeer.

Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar gezondheidstoestand haar ervan weerhoudt om geloofwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben (gehad) op de behandeling van huidig verzoek om internationale bescherming.

Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt daarenboven dat verzoekende partij daarentegen wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partij haar opmerking ter zitting dat een aantal door haar verstrekte details wel degelijk met de realiteit stroken, bevestigt overigens de vaststelling dat zij wel degelijk bij machte was en is om haar relaas gedetailleerd uit de doeken te doen.

4.3.2. In zoverre verzoekende partij op zitting laat gelden dat zij eigenlijk niet afdoende werd ondervraagd, dat zij niet alles begreep en in een aantal zaken overdreef, doch dit bij manier van spreken, stelt de Raad vast dat zij hier eerder niet de minste melding van heeft gemaakt in haar verzoekschrift, waardoor haar post factum- argumentatie niet overtuigend is. Bovendien laat verzoekende partij geheel na te concretiseren omtrent welke specifieke elementen in haar relaas zij niet of onvoldoende zou zijn ondervraagd geweest, net zoals zij evenmin preciseert welke vragen/elementen zij niet zou hebben begrepen. Haar kritiek klemmt bovendien met de vaststelling dat zij eerder geen opmerkingen maakte over haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken - ze gaf expliciet aan dat zij er alle redenen voor haar vertrek kort had kunnen uitleggen -, noch omtrent haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Integendeel, verzoekende partij verklaarde op het einde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, toen haar hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk dat zij alle problemen had verteld en dat zij alle vragen en de tolk goed had begrepen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2019, p. 2 en 16).

Ze formuleerde geen kritiek omtrent het verloop van en de vraagstelling op haar verhoor en gaf, zelfs nadien niet in het verzoekschrift, op geen enkel ogenblik aan niet afdoende ondervraagd te zijn geweest.

Haar kritische uitspraken dienaangaande ter zitting zijn dan ook geenszins aannemelijk.

Zoals ook blijkt uit de pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing, welke geenszins door verzoekende partij in een ander licht worden geplaatst, blijkt bovendien dat verzoekende partij zich wel degelijk en goed bewust was van (de impact van) haar verklaringen, in welk verband samen met de commissaris-generaal o.a. kan worden vastgesteld dat verzoekende partij in rondjes draaide in haar geheel contradictoire verklaringen omtrent haar beslissing om te vertrekken en haar eigenlijke uiteindelijke vertrek uit Albanië, net zoals zij, zich goed bewust zijnde van de impact en consequenties ervan, haar verklaringen drastisch wijzigde betreffende het al dan niet en veelvuldig klacht neerleggen bij de politie, toen de commissaris-generaal haar om bewijsstukken hiervan vroeg.

De Raad beklemtont dat verzoekende partij, niettegenstaande het door haar toegeschreven kwetsbaar profiel, wel degelijk bij machte was/is om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het tegendeel wordt geenszins aangetoond. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar psychologische/medische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige

verklaringen af te leggen, waardoor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen onverkort overeind blijven.

4.4. Verzoekende partij merkt voorts terecht op dat haar verklaringen niet betwist worden waar zij stelt dat in de plaats waar zij vandaan komt bloedwraak vaak voorkomt en dat haar echtgenoot werd veroordeeld voor moord en terug op vrije voeten is sinds 2018. Dat verzoekende partij in het verleden het slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot, wordt ter zake evenmin in twijfel getrokken.

Echter, waar verzoekende partij poneert dat haar verklaringen dat er wel nog bloedwraak was in hoofde van haar echtgenoot en haar zoon, daar waar de neven en nonkels een besa hadden gekregen, met de realiteit stroken, gaat zij eraan voorbij dat, zoals eerder in de bestreden beslissing op goede grond en pertinent aan de hand van verschillende elementen werd vastgesteld, de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde bloedwraak vanwege de familie C. zwaar op de helling staat.

De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking van 4 november 2019, die door verzoekende partij niet in een ander daglicht wordt geplaatst, waar dienaangaande het volgende wordt opgemerkt:

“Waar verzoekster thans de vrees voor haar zoon benadrukt, waar ze in het verzoekschrift o.a. opwerpt dat “Ik leef al jaren in angst dat mijn zoon iets zal overkomen” en dat “De angst om mijn zoon te verliezen is zo groot”, wijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond en pertinent het volgende wordt opgemerkt:

“Volgens uw verklaringen vreest te worden gedood in de bloedwraak die ontstond na de moord door uw echtgenoot of N.(...) C.(...) (CGVS, p. 16). Er dient echter te worden vastgesteld dat enkele inconsistente elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. Zo dient te worden gewezen op uw gedrag aangaande de isolatie van uw zoon A.(...). U verklaarde dat u in Kullaj verbleef, onder meer omdat uw zoon in Barballusht niet naar school kon gaan. U kreeg immers voor hem, ondanks zijn jonge leeftijd, nooit een besa (een tijdelijke vrijstelling van de bloedwraak). In Kullaj kon hij stiekem naar school gaan, onder begeleiding van zijn neef E.(...). Gevraagd wat u dan bedoelde met stiekem naar school gaan, herhaalde u louter dat zijn neef hem begeleidde. Gewezen op het feit dat E.(...) niet kon autorijden en uw zoon dus niet verstoep kon vervoeren, en uw zoon niet onzichtbaar werd als zijn neef langs hem liep, stelde u dat u niet aan het liegen was. E.(...) is echter slechts zes jaar ouder dan uw zoon, wat betekent dat hij twaalf jaar oud was op het moment dat uw zoon zes was en naar school begon te gaan, en 16 op het moment dat jullie Albanië verlieten. Het is weinig aannemelijk dat u een kind de verantwoordelijkheid zou laten nemen over de bescherming van uw zoon, te meer daar u beweerde dat de echtgenote reeds trachtte hem aan te vallen en de tegenpartij op de hoogte was van uw verblijf bij uw ouders in Kullaj. Men kan daarenboven ook vergezeld van een familielid of ander persoon slachtoffer worden van een wraakactie in het kader van een bloedwraak, in het bijzonder wanneer de tegenpartij op zodanig drieste wijze te werk gaat dat ze een zesjarige viseert, zoals u beweerde dat in uw situatie het geval is. (CGVS, p. 3, 8, 9, 13). Dat u uw zoontje al die jaren toch naar school liet gaan, en dat u deze werkwijze bovendien verderzette nadat ook uw neefje werd bedreigd aldus uw verklaringen (CGVS, p. 10), ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vrees.” Verzoekster werpt hier geen ander licht op.”

4.5. Hoe dan ook, zelfs al wordt alsnog geloof gehecht aan de ingeroepen problematiek in het kader van en vrees voor bloedwraak vanwege de familie C., blijkt uit niets en verzoekende partij maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar in dit verband aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Met haar algemene argumentatie ter zitting dat bij het onderzoek van de bescherming alle elementen in rekening dienen te worden gebracht, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster betwist en bekritiseert voorts op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie C.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Dienaangaande legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd of u ooit de politie contacteerde, antwoordde u dat u dit wel honderd keer deed. U ging hier verder op in en zei dat men wel naar uw huis kwam, maar verder geen

stappen ondernam en u niet effectief bewaakte. U zei honderd keer klacht te hebben ingediend en verklaarde dat de politie op de hoogte was van de bloedwraak. Gevraagd om bewijs neer te leggen van de klachten die u zou hebben ingediend, beweerde u plots slechts twee keer naar de politie te zijn geweest. Gewezen op de bijzonder grote tegenstrijdigheid in uw verklaringen, veranderde u uw versie opnieuw en zei nooit naar de politie te zijn geweest. U gaf geen enkele verklaring voor uw gewijzigde uitspraken. Dat u de vraag niet goed begrepen had, kan geenszins overtuigen. U veranderde uw verklaringen immers pas toen u om bewijzen werd gevraagd voor hetgeen u vertelde, wat erop wijst dat u wel degelijk de implicatie ervan vatte (CGVS, p. 14-15). Wat er ook van zijn, uw laatste versie van de feiten is dat u nooit klacht neerlegde bij de politie aangaande de bloedwraak (en overigens ook niet tegen uw echtgenoot vanwege huiselijk geweld). Uw verklaring dat de politie zich niet bezighoudt met bloedwraken omdat ze zelf schrik hebben kan niet overtuigen (CGVS, p. 15). Allereerst is het net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak bovendien door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-andresponse-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de

betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.” (eigen onderlijning)

(...) Verzoeksters huidige algemene verwijzing naar de door haar bijgebrachte informatie omtrent de traditie van bloedwraak in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Waar verzoekende partij aanvoert dat er wel degelijk hiaten zijn in de bescherming door de autoriteiten, dat het nog altijd moeilijk is om hulp en bescherming te krijgen bij huiselijk geweld en dat het voor vrouwen moeilijker is om bescherming te krijgen, benadrukt de Raad dat verzoekende partij blijkens de laatste versie van haar verklaringen nooit klacht heeft neergelegd bij de politie met betrekking tot de bloedwraak, net zoals zij evenmin het huiselijk geweld van haar echtgenoot heeft aangeklaagd. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekende partij haar beweringen dat het nog steeds erg moeilijk is, en zeker als vrouw, om hulp en bescherming te verkrijgen, berusten aldus niet op enige eigen, concrete persoonlijke ervaringen, laat staan op een of meerdere concrete en ernstige pogingen om daadwerkelijk haar problemen aan te kaarten in een poging hulp en/of bescherming te bekomen. Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden en maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zij voor haar verklaarde problemen met de familie C., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, en voor de (eventuele) problemen (in de toekomst) met haar ex, geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillens zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen. Ze toont niet aan zich in een dermate kwetsbare positie te bevinden dat het voor haar onmogelijk is om zich tot de Albanese autoriteiten te richten en beroep op hen te doen.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbeert. Overigens, wat haar agressieve echtgenoot betreft, van wie ze gescheiden is dan wel aan het scheiden is, verklaarde verzoekende partij eerder dat deze Albanië al enige tijd geleden verlaten heeft en niemand hem nog gezien heeft. Hoe dan ook toont verzoekende partij niet aan dat zij bij eventuele problemen in de toekomst geen beroep kan doen op haar nationale autoriteiten.

Wat de verwijzing van verzoekende partij naar een Franstalig arrest van de Raad betreft, dient erop gewezen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoekende partij toont overigens niet aan zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die welke ten grondslag ligt aan het door haar aangehaalde arrest.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar neef die haar vergezelde nog hier (in België) aanwezig is, zonder voorts nog concreet in te gaan op de beschikking van 4 november 2019. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft

om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Mede gelet op het gestelde in het voormelde arrest, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op goede gronden gemotiveerd:

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde bij haar verzoek van 28 december 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat je in geval van terugkeer naar Albanië het slachtoffer zou worden van een bloedwraak met de familie Ç. (CGVS, p. 2, 6). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt.

Voor wat betreft de verklaring van G. M., voorzitter van de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië d.d. 13 september 2019, moet vooreerst worden opgemerkt dat je moeder dit document niet neerlegde in het kader van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien maakte je moeder geen enkele melding van G. M. of van zijn verzoeningscommissie tijdens haar opeenvolgende verklaringen in het kader van haar verzoek. Verder blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Aan dit document kan er dan ook geen waarde gehecht worden. De overige documenten hebben geen betrekking op jou en zijn dan ook niet relevant bij de beoordeling van jouw verzoek.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij, in vergelijking met een eerder verzoek om internationale bescherming op naam van zijn moeder, volgend nieuw element kan voorleggen in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming: *“Attest van het ‘Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar’ ofwel de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië, getekend door voorzitter G. M., waarin de bloedwraak waar verzoekers familie in verkeert wordt bevestigd door een officiële instantie.”* Na te hebben verwezen naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet neemt verzoeker het standpunt in dat hij door het neerleggen van het attest van de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië wel degelijk eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Waar er bij het verzoek van de moeder geen geloof werd gehecht aan het bestaan van de bloedwraak met de familie C. omdat zij dit niet kon bewijzen, zo betoogt verzoeker verder, moet het attest dat verzoeker neerlegt dus worden beschouwd als een eigen feit in de zin van bovenstaand wetsartikel.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Immers, het attest dat verzoeker neerlegt betreffen de door verzoekers moeder voorgehouden feiten waaraan geen enkel geloof werd gehecht.

Verzoeker voert betreffende het neergelegde attest slechts een algemeen betoog dat de Nationale Verzoeningscommissie van Albanië (*‘Committee of Nationwide Reconciliation’*) een gerespecteerde organisatie is die geraadpleegd wordt door nationale overheden wanneer gegevens over de bloedwraak in Albanië in kaart moeten worden gebracht. Zo gebruikt het ‘Home Office’ van de Britse overheid officiële cijfers van de Nationale Verzoeningscommissie in haar rapport: ‘Country Policy and Information Note, Albania: Blood Feuds’, zo stelt verzoeker waarna hij citeert uit en verwijst naar het stuk 2 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Hiermee slaagt hij er echter niet in afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Verder blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Aan dit document kan er dan ook geen waarde gehecht worden.”* (eigen onderlijning). Met voormeld betoog gaat verzoeker hierin wezen niet op in, minstens reikt hij geen concrete gegevens aan die afbreuk doen aan deze gegronde vaststelling, laat staan die deze *in casu* weerleggen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke documenten wordt gegeven

dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Naar aanleiding van het verzoek van zijn moeder werd vastgesteld, zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad, dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoekers moeder voorgehouden problemen.

De Raad beklemtoont voorts dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers van dien aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Dit is *in casu* geenszins het geval. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stipt de Raad aan dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden als de gronden die door zijn moeder werden aangehaald bij haar verzoek van 28 december 2018 en die niet werden aanvaard. Hoewel het betreffende attest niet eerder werd voorgelegd en slechts in die zin als “nieuw” kan worden bestempeld, kadert dit in de door verzoekers moeder aangehaalde vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak zoals geformuleerd in haar verzoek om internationale bescherming waarover reeds een definitieve beoordeling voorligt. Verzoeker slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen. Het betoog van verzoeker: *“Waar er bij het verzoek van de moeder geen geloof werd gehecht aan het bestaan van de bloedwraak met de familie C. omdat zij dit niet kon bewijzen, moet het attest dat verzoeker kon neerleggen dus worden beschouwd als een eigen feit in de zin van bovenstaand wetsartikel. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat het attest van de Nationale Verzoeningscommissie niet werd neergelegd in het verzoek om internationale bescherming van de moeder is bijzonder vreemd te noemen. Immers wordt er in bovenstaand wetsartikel expliciet vermeld dat een individueel verzoek van een begeleide minderjarige gepaard moet gaan met eigen feiten die niet reeds in het verzoek van zijn begeleider werden opgeworpen.”* is dan ook te kort door de bocht. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de eigen feiten van dien aard moeten zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdigheden zou bevatten doordat enerzijds wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat er eigen feiten moeten worden aangehaald in het aparte verzoek om internationale bescherming van een begeleide minderjarige om als ontvankelijk beschouwd te worden en dat anderzijds het eigen feit dat door verzoeker wordt opgeworpen, met name het attest van de Nationale Verzoeningscommissie dat de bloedwraak bevestigt, niet wordt aanvaard omdat het door de moeder voor de Raad en tijdens haar persoonlijk gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd opgeworpen. Verzoeker motiveert verder dat hij omwille van bovenstaande tegenstrijdigheid onmogelijk de werkelijke motivatie van de verwerende partij kan achterhalen. Naar zijn mening dient de vraag te worden gesteld of de verwerende partij met haar bestreden beslissing nu bedoelt dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald en daarom werd afgewezen, of dat net de afwezigheid van het bloedwraakattest in het verzoek van de moeder de doorslag heeft gegeven in de als niet-ontvankelijk beoordeelde eigen aanvraag. Hij beroept zich namelijk op eigen feiten en krijgt in de motivering van de verwerende partij te lezen dat deze eigen feiten toch reeds dienden vermeld te worden in de procedure van zijn moeder, zo stelt hij.

Verzoeker geeft hiermee een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt slechts op dat verzoekers moeder geen enkele melding heeft gemaakt van G. M. of van zijn verzoeningscommissie tijdens haar opeenvolgende verklaringen in het kader van haar verzoek, doch hiermee wordt thans, zoals hoger uiteengezet, niet voldaan aan de voorwaarden zoals geformuleerd in voormeld artikel 57/6 § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Immers, de loutere vaststelling dat verzoekers moeder er geen gewag van maakte, impliceert geenszins zonder meer op zich dat voormeld attest een eigen feit vormt in de zin van voormelde bepaling dat een apart verzoek zou rechtvaardigen. Anders oordelen, zou in de hand (kunnen) werken dat men pas bij een volgend verzoek of een verzoek nadien van een of meerdere kinderen in eigen naam, voor het eerst met bepaalde stukken komt aandragen in een poging dit als “*nieuwe elementen*” te laten beschouwen, terwijl het precies aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt, en in zijn/haar eigen belang is, om zo spoedig mogelijk en spontaan alle elementen ter staving van zijn of haar relaas aan te brengen.

Verzoeker haalt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen, hetgeen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt. Overigens is, zo stelt de Raad vast, het stilzwijgen van verzoekers moeder hierover bij het formuleren van haar vrees – wat door verzoeker geenszins wordt ontkend, laat

staan weerlegd – hoe dan ook merkwaardig te noemen en brengt dit de geloofwaardigheid van de verzoeningspogingen en de aangehaalde vrees voor bloedwraak verder aan het wankelen.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerst lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen

Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS